

Національні тенденції у формуванні фінансово-інвестиційних поглядів в освіті

Мабуть більшість викладачів, що працюють у середній школі, вже і не пам'ятають, коли вперше була введена економічна освіта тут, що передбачала знання з будь-яких аспектів економіки, у тому числі з формування бюджету держави, його фінансових ресурсів, про існування обов'язкових платежів у вигляді податків і т.п. До цього навчального процесу (проведення занять, підготовки підручників для школярів) залучались відомі фахівці, науковці й педагоги з певним досвідом роботи у цій сфері та профінансовано багато освітніх проектів як з державного й місцевого бюджетів, так і з бюджетів окремих установ. Сьогодні пропонується Міністерством освіти і науки України ввести вже в середній школі нові напрями економічних знань, що стосуються планування сімейних і особистих фінансів та нових фінансово-інвестиційних поглядів. Це, безумовно, корисна справа. Проте, ніякі зміни у середній школі не дадуть будь-якого соціально-економічного ефекту, якщо не вводити ці предмети в ранг обов'язкових, саме тих, що закладають основи будь-яких знань та компетенцій, що формують поведінку майбутнього члена суспільства (те, що сьогодні називається «поведінкова економіка») та його відношення до прав і обов'язків, що сформульовані у Конституції держави.

Слід сьогодні говорити і про якість викладання математики у початковій та середній школах, коли, наразі, маємо найбільші конкурси до вступу у виші саме на ті спеціальності, які не потребують ЗНО з математики та інших точних природничих наук. Звідки ж тоді ефективно розвиватись державі і використовувати економічно її фінансові ресурси, коли майже більшість предметів, що має відношення до цього, викладаються факультативно, а більшість студентів, котрі сьогодні вибрали фахову спеціальність з фінансів, не знають і не володіють елементарними математичними знаннями, не говорячи вже про окремі економічні навички. Окрім того, більшості студентам технічних спеціальностей, що навчаються у вишах, зовсім не передбачені у їх освітніх програмах певні фінансові знання. А це переважно ті, що будуть, наразі, впроваджувати і реалізовувати курс країни на її діджиталізацію (або «цифрову економіку»).

Зараз досить часто по телебаченню показують як слід виховувати наших дошкільнят, щоб мати таких трудоголів як у Кореї, Японії чи Китаї, або естетично морально та відповідально вихованих членів суспільства, як у Польщі, Франції, Швеції, Фінляндії та інших країнах. Безумовно, ми маємо взяти за основу досвід усіх країн, але запроваджувати свій, що є підсумковим витоком з наших історичних, культурних й освітніх традицій. Бо нам є ким і чим пишатися, також ми маємо певні потреби й орієнтири, на що спрямовувати наші зусилля для досягнення й реалізації вибраних доктрин держави.

Тому на початку нового навчального року хочу усім побажати натхнення у освітянській справі та пропоную долучитися до обговорення більшості наболілих освітянських проблем на сторінках нашого видання. Доброго усім настрою, бажання творити і донести до нашого підростаючого покоління майбутніх фахівців те розумне, добре, вічне, що дозволяє нам сьогодні сказати : «Слава Україні!»

Головний редактор науково-виробничого журналу «Часопис економічних реформ»

Т.В. Калінеску